ved Lov herhjemmefra skal bestemmes, hvor meget Kolonialkassen skal betale til den danske Statskasse, tror jeg gjør et saadant Skaar i Begrebet Selvstyrelse og Selvstændighed, saa det nok kunde være tvivlsomt, med hvilken Føie man egentlig kan anvende dette paa Koloniernes Forhold i Henhold til Kolonialloven. Hvad vil det nemlig sige, at man er raadig over sine egne Indtægter og Udgifter og kan indrette sin Husholdning for sig selv, naar Trediemand uden videre kan aftvinge mig et hvilketsomhelst Beløb, han behager til *sine* Udgifter? Det er ialtfald ikke det, man pleier at forstaa ved Selvstændighed; men selv om denne Selvstændighed og Selvstyre var mere virkelig end tilsyneladende, som der er givet ved Kolonialloven af 1863, saa tror jeg ikke, man paa nogen Maade kan stille Sagen saaledes, at Kolonierne for at opnaa dette Gode har paataget sig en Forpligtelse, som man nu ganske rolig kan fordre opfyldt af dem, ogsaa efter at Kræfterne ere borte. Jeg tror det ikke. Det vilde ialtfald kun kunne siges med nogen Føie, hvis denne Selvstyrelse var kommen tilstede efter Forlangende fra Koloniernes Side og som en Indrømmelse herfra; men det ærede Medlem maa jo vide, at dette ingenlunde er Forholdet. Det er en Selvstyrelse, som man herhjemmefra har paaoktroyeret Kolonierne, og som selve Kolonialraadet adskillige Gange har udtalt, at de hellere end gjerne ville være fri for igjen. Altsaa, at trække Vexler derpaa og stille særlige Fordringer til dem paa Grund af denne Herlighed, de have opnaaet: Selvstyrelse — det tror jeg vilde være ubilligt. det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds bebreidede mig, at jeg havde været for sangvinsk i mine Forventninger om, hvad Tiden Aar efter Aar vilde bringe for Kolonierne, særlig St. Croix. Har jeg været sangvinsk, da var det i 1876, men dengang mindes jeg tydelig, at jeg var i fuldeste Overensstemmelse med det ærede Medlem. Senere tror jeg snarere, at jeg har været mindre sangvinsk i mine Forventninger end Mange i denne Sal, og jeg har været mere forsigtig, mere tilbageholdende, end det har været billiget af Mange her, i Forslag om at søge Udviklingen fremmet paa St. Croix ved Initiativ herhjemmefra. Ialtfald har det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds idag stærkt bebreidet mig min Mangel paa Initiativ. Det undrede mig noget, jeg havde snarere troet, at det ærede Medlem vilde have bebreidet mig, at jeg har brugt Regjeringens Initiativ saameget, som jeg har gjort ligeoverfor Vestindien. — Den Paastand, at der ingenlunde manglede tilstrækkelig Militærstyrke i Vestindien til at undertrykke Oprøret eller hindre dets Udbrud, men at Feilen var, at Styrken ikke var tilstede paa rette Sted, den Anke er meget gammel, men jeg tror ikke, at den egentlig vinder i Styrke ved at gjentages og atter gjentages. Det er jo ganske vist, at, dersom man altid har Sprøiten tilstede der, hvor Branden udbryder, saa kan man slukke Ilden med meget lidt Vand, men jeg tror nok, at der hører Held til for netop at have den repressive Styrke tilstede der, hvor i Øieblikket Uroen finder Sted, og man maa, naar man i Virkeligheden vil, hvad der siges, sikkre Ro og Orden paa denne Plads, ikke beregne den fornødne repressive Styrke efter, hvad der vilde være tilstrækkeligt, dersom man havde den i sin Haand netop paa det Sted, hvor Uroen opstaar; det forekommer at være klart. Jeg anser det som en Selvfølge, at uden Selvstyrelsen efter Loven af 1863 var det aldrig kommet til noget Oprør paa St. Croix. Jeg anser det for givet, at, naar Forholdet ikke havde været det, at man i 1863 havde paalagt Kommunekasserne at udrede denne Statsudgift, Militærhold, saa vilde der aldrig have været Tale om at indskrænke Militærholdet paa Øen, saa at alvorlig Fare for Oprør kunde komme tilstede. Jeg tror, at jeg allerede tidligere har angivet for Thinget, hvilken Militærstyrke man før 1863 ansaa for at være passende i Vestindien, men jeg skal gjentage disse Tal. Indtil 1863 var Militærstyrken i Vestindien 550 Mand. Ved Reskript af 1863 blev den nedsat til 374 Mand, det er altsaa den sidste Bestemmelse om Fastsættelse af Militærstyrken i Vestindien, som er udgaaet herhjemme fra. Allerede i 1872 saae man sig — selvfølgelig af økonomiske Grunde — foranlediget til at nedsætte Styrken til 225 Mand, altsaa til mindre end det Halve af, hvad den var indtil 1863; men man blev ikke staaende derved, desværre, thi da der ikke var Penge til engang at holde denne Styrke, saa indskrænkede man den yderligere i 1877 til 173 Mand, hvoraf 81 paa St. Croix. Saa kom Oprøret, og saa var der ikke en tilstrækkelig Styrke til at holde Oprøret tilbage eller til at slaa det ned i Øieblikket, inden det havde anrettet de store Ulykker. Forslaget gaar jo ikke ud paa nogen exorbitant Forøgelse af Militærstyrken, den vil jo efter Forslaget kun komme til at udgjøre lidt Mere, end hvad Styrken var efter den første Kolonialraadsreduktion. Altsaa er der ingenlunde Tale om, hvad man maatte antage, efter hvad det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds bemærkede, nogen særlig Forøgelse af Styrken. Naar det ærede Medlem mente, at man vilde kunde faae den samme Betryggelse og for billigere Pris gjennem en Politistyrke, gjennem et Gensdarmeri, end gjennem en virkelig militær Styrke, veed jeg slet ikke, hvorpaa man begrunder den Forudsætning. I alt Fald her hjemme er en Politibetjent